Alva i zvončić u snijegu

Mama i tata

Ova knjiga pripada:

_____

Dobro došli u ovu oglednu knjigu! Napravljena je baš kao što će biti i vaša, od fotografija i odabira prikazanih pokraj nje, i pokazuje kako može izgledati priča od Sage za vas. Listajte, čitajte i zamislite svoje dijete kao junaka vlastite bajke.

Bila je noć prije Badnjaka. U kući je mirisalo na medenjake, šafranova peciva i jelove grančice. Alva je upravo stavila posljednji bombon-štapić na tanjur kad je nešto zazvečalo na prozoru. Cing, cing, cing.

U snijegu je stajalo malo mladunče soba. Imalo je krila, sklopljena poput dvaju mekanih kaputa uz leđa, i srebrni zvončić oko vrata. Pogledalo je Alvu, pogledalo prema nebu, a zatim kopitom sitno tapnulo o snijeg. Između oblaka nekoliko je tamnih točkica klizilo pokraj mjeseca. Mladunče soba pokušalo je raširiti krila, ali ih je opet sklopilo. Tada je Alva potrčala prema hodniku.

Alva je navukla kapu, rukavice i čizme tako brzo da joj je jedna rukavica završila naopako. „Neka tako bude”, rekla je. Kroz otvorena vrata ušuljao se hladan zrak koji je mirisao na snijeg.

Mladunče soba već je pronašlo niz malenih tragova kopita. Ležali su u prhkome snijegu i vodili prema jelovoj šumi. Alva je čučnula kraj njih. „Poći ćemo za krdom”, rekla je. „Korak po korak.” Malo je razmislila pa rekla: „Jedan kroz jele.” Mladunče soba oprezno je zakoračilo. Zvončić je odgovorio: cing. Alva je napravila još jedan korak i zajedno su slijedili tragove prema tamnim stablima.

U jelovoj šumi vladala je ona snježna tišina. Grane su visjele bijele i zaobljene, a katkad bi pala gruda snijega uz tihi plop. Alva je prva ugledala tragove kopita, dva mala otiska pa još dva. Pažljivo ih je slijedila, kao kad bi nakon novog snijega tražila životinjske tragove.

Mladunče soba požurilo je tri koraka, ali niska mu se grana zaplela u jedno krilo. Trgnulo se i stalo. „Čekaj, vidim”, rekla je Alva. Nježno je podignula granu. „Jedan kroz jele”, podsjetila ga je. Mladunče soba krenulo je dalje. Između stabala otvorilo se veliko bijelo polje, a negdje u daljini začulo se duboko bummm.

Iza posljednje jele ležalo je jezero, zaleđeno i glatko pod snijegom. Duboko u njemu led je pjevao: bummm, bummm, poput golemog bubnja daleko pod zemljom. Uši mladunčeta soba poletjele su svaka na svoju stranu.

Ali tragovi krda svjetlucali su preko jezera. Više nisu bili obični otisci. Sjajili su srebrnobijelo i spajali obale poput uskog zimskog mosta. Alva je spustila čizmu na prvi svjetlucavi trag. „Jedan kroz jele”, rekla je. Zatim je ugledala sljedeći dio puta. „I jedan preko leda.” Mladunče soba još je trenutak stajalo. Tada je zvončić zazvonio cing i ono je stavilo svoje malo kopito uz Alvinu čizmu.

Nasred jezera led je opet zapjevao, sada dulje: bummm-bummm-bummm. Mladunče soba poskočilo je. Zvončić je tako brzo zazveckao da je Alva gotovo izgubila broj koraka.

„Jezero je odlično u basu”, rekla je. „Ali treba pomoć za ostalo.” Alva je tiho pjevušila malu melodiju iz božićne pjesme, nježno i malo krivo. Mladunče soba slušalo je. Zatim je spuštalo kopita u svjetlucave tragove, jedno za drugim. Jedan kroz jele, jedan preko leda. Na drugoj su obali u tami čekale sitne zlatnožute točkice. Alva je zažmirila. „Snježni lampioni!” rekla je i ubrzala korak.

Snježni lampioni stajali su u krivudavom redu, okrugli poput snježnih peciva. U svakom je lampionu titralo maleno svjetlo. Slabo je mirisalo na topli vosak, iako je noć bila hladna i vedra.

Između lampiona Alva je pronašla još tragova kopita. Jedan je prošao baš kraj njezine stare staze za sanjkanje. „Bili su ovdje”, rekla je. Pogledala je gore. Iznad lampiona uzdizao se visoki brežuljak, bijel prema nebu. „Jedan kroz jele, jedan preko leda, jedan pokraj lampiona.” Mladunče soba ispružilo je vrat prema vrhu, ali krdo se nije vidjelo. Gore se micao samo vjetar. Alva je krenula prema brežuljku.

Brežuljak je izgledao dvostruko viši kad je Alva stajala pod njim. Ovdje se sanjkala dok joj obrazi ne bi pocrvenjeli, a rukavice otežale od snijega. Nizbrdo je bilo brzo. Uzbrdo je bilo uglavnom puhanje.

„Idemo malim koracima”, rekla je. Mladunče soba pokušalo se popeti, okliznulo se unatrag i odjednom sjelo ravno u snijeg. Krila su mu se nakrivila. Alva je stisnula usne da se ne nasmije, ali ramena su joj se ipak tresla. Mladunče soba uputilo joj je vrlo ljutit pogled. „Oprosti”, rekla je Alva i pružila mu ruku. „Jedan kroz jele, jedan preko leda, jedan pokraj lampiona, jedan uz brijeg.” Još jedan korak. Pa još jedan.

Na pola puta uzbrdo vjetar je obišao brežuljak. Vitlao je snijeg preko njihova puta. Najprije su tragovi mladunčeta soba postali plitki. Zatim su se Alvini otisci čizama opet popunili, sve dok nisu ostale samo meke udubine koje su nestajale dok ih je gledala.

„Požuri malo”, rekla je Alva. Napravila je dva koraka. Mladunče soba jedan. Ona je napravila još dva, a ono ju je slijedilo sa zvončićem tihim uz prsa. Iza njih bile su jele, led i lampioni, ali vjetar je sve to brisao. Alva je naglas izgovarala put, kao da ga riječi mogu zadržati: „Jedan kroz jele, jedan preko leda, jedan pokraj lampiona, jedan uz brijeg.” Vrh je sada bio blizu. Ali je li krdo još uvijek bilo ondje?

Na vrhu nije bilo drveća, samo nebo, vjetar i snijeg koji je jurio postrance. Alva se okrenula. Ondje je trebao biti njihov put. Ali nije bilo nikakvih tragova, ni jednoga jedinog.

„Sad možeš letjeti”, rekla je i pokazala prema gore. Mladunče soba raširilo je krila. Čučnulo je, odgurnulo se prednjim kopitima i stalo. Zvončić je visio bez glasa. „Leti!” opet je rekla Alva, ovaj put glasnije. Ali mladunče je sklopilo krila i skupilo se, maleno poput izgubljene rukavice. Iznad njih krdo je klizilo dalje prema rubu oblaka. Alva je čvrsto stisnula rukavicu. Što je ono imalo, a krdo je moglo čuti?

Vjetar je vukao Alvinu kapu. Jednom ju je rukom pridržavala, a pogledala je drugu. Točno ispod brade mladunčeta soba visio je zvončić, sjajan unatoč snijegu. Alva se sjetila zveckanja pred prozorom. Sjetila se kako se čulo među jelama.

„Možda nas ne vide”, rekla je. „Ali možda nas čuju.” Nježno je primila zvončić i zazvonila: cing, cing, cing. Tri jasna zvuka. Isprva je odgovorio samo vjetar. Alva je ponovno zazvonila, odlučnije. Cing, cing, cing. Tada se tamna točkica zaustavila iznad ruba oblaka. Zatim je stigao odgovor, tanak, ali jasan: cing-cing-cing.

Uši mladunčeta soba podigle su se. Na nebu su se male točkice okrenule natrag. Iz oblaka je zazvonilo još zvončića, kao da zvijezde tresu džepove pune srebra.

Alva je pogledala stazu za sanjkanje. Nježno se spuštala s vrha, glatka od mnogih vožnji i dovoljno široka za dvoje. „Ne moraš krenuti ravno gore”, rekla je. „Kad se ovdje sanjkam, najprije se nagnem naprijed, a onda sve ide samo od sebe.” Stala je nogama uz rub. „Jedan kroz jele, jedan preko leda, jedan pokraj lampiona, jedan uz brijeg…” Mladunče soba zakoračilo je naprijed. Alva se nasmiješila. „… i jedan nizbrdo.”

Alva je potrčala. Trčala je kao kad su sanjke već počele kliziti pa ih moraš stići prije nego što nestanu. Snijeg se dizao oko njezinih čizama. Mladunče soba trčalo je uz nju, isprva ukočeno, a zatim sve brže.

„Jedan nizbrdo!” povikala je Alva. Mladunče je raširilo krila. Napravilo je jedan skok. Zatim još jedan. Pri trećem skoku kopita su jedva dotaknula snijeg. Zvončić je pjevao tako jasno da se Alva nasmijala usred puhanja. Mladunče soba uzdiglo se preko snježnog ruba i u nebo koje se razdanjivalo. Krdo mu je doletjelo ususret, zvoneći i svjetlucajući, a malo je mladunče odletjelo ravno među njih.

Na božićno jutro kuća je opet bila mirna. Mirisalo je na kavu, medenjake i malu jelku u kutu. Na stolu su šafranova peciva ležala pod prugastim ubrusom. Alva je prišla prozoru.

U novom snijegu nizali su se mali tragovi kopita, sve do kuće i opet natrag. Na vrhu jelke visio je mali srebrni zvončić na tamnocrvenoj vrpci. Alva se podigla na prste i nježno ga pogurnula. „Cing, cing, cing”, zazvonio je. Daleko iznad krova vidjelo se malo krdo na ružičastom zimskom nebu. Alva je zazvonila još jednom.

Alva i zvončić u snijegu

Noć prije Badnjaka malo leteće mladunče soba sleti pred Alvin prozor, daleko od svojega krda. Alva slijedi tragove kroz snijeg, preko leda koji pjeva i uz vlastitu stazu za sanjkanje, gdje se mali zvončić mora čuti sve do neba.

hr-hr.sagatilldig.se